

[Udenrigsministeren.]

Hr. Gert Petersen siger, at nu kan vi jo se, om ikke det er de små lande, der bliver harmoniseret. Ja, det kan vi da godt. Jeg har ét eksempel foran mig, som vi godt kan se på. Vi kan sikkert finde andre. Ved den vigtigste afstemning, som jeg nævnte før, i FN's nyere historie, nemlig om Kina, for ganske nylig, da var der ét land ud af 10 lande gruppen, der brød ud til det sidste, og det var det mindste, nemlig Luxembourg. Det tyder ikke på, at hr. Gert Petersen kan finde noget, heller ikke i erfaringen, der kan bære bare noget i retning af det, han sagde heroppe før.

Statsministeren (*J. O. Krag*): Jeg synes, den fortsatte diskussion om, hvorvidt man skal tage hensyn til de samfundsøkonomiske argumenter eller ikke, er meget krampagtig. Det er da givet, at man skal tage hensyn til de samfundsøkonomiske argumenter. Det er da givet, at det for et land med Danmarks valutamæssige og hele økonomiske stilling må være meget væsentligt, om vi vinder noget økonomisk ved at gå ind i EF, eller vi taber noget økonomisk. Og her viser jo alle de sandsynlighedsberegninger, man kan stille op, at man i meget væsentlig grad taber ved at holde sig isoleret uden for EF i en situation, hvor England går ind. At vi vil blive tvunget til at se et langt større valutaunderskud i øjnene, at vi vil blive tvunget til hurtigere at genudvikle balancen i vores økonomi, fordi vi stående i den isolerede position, som SF ønsker at anbringe os i, ikke kan regne med at låne så meget som hidtil, og at det vil medføre en meget hård økonomisk politik, som også vil gå ud over beskæftigelsen, og som vil stoppe de sociale fremskridt.

Det må da være ganske betydningsfuldt, at disse kendsgerninger kommer frem; jeg har ikke sagt, at dette var det eneste væsentlige, men det hører med blandt de væsentlige træk, når vores fællesmarkedspolitik skal bestemmes.

Hr. Aksel Larsen siger, at jeg ikke må sammenligne situationen, før vi trådte ind i EFTA, med situationen, før vi træder ind i fællesmarkedet, for EFTA og fællesmarkedet er to helt forskellige ting. Ja, vist er der store forskelle. Det tror jeg vi alle er opmærksom på. Men vurderer man indu-

striens situation, som den var, da vi stod over for EFTA-medlemskabet, og som den er i dag, hvor vi står over for beslutning om EF-medlemskabet, så er forskellen på dette isolerede område ikke så stor. I begge tilfælde er der tale om, at man over for en stor, købekraftig kreds af nationer lader alle toldgrænser og restriktioner falde. Forskellen er, at vi her får en fælles toldgrænse udadtil — det havde vi ikke i EFTA. Men situationen er for den enkelte industrivirksomhed, der skal bestemme sig, ikke så fordelagtig stærkt forskellig og derfor kan vi godt tillade os at sammenligne med de omstændigheder, der bevirkede, at EFTA-medlemskabet gav et kolossalt fremskridt i Danmarks industrialisering, og mene, at tilsvarende årsager kan betyde, at fællesmarkedsmedlemskabet også giver et stort fremskridt for landets største erhverv — og det erhverv, der beskæftiger og i fremtiden vil beskæftige langt den største del af den danske befolkning.

Mine udtalelser i London blev citeret. Nu fik vi jo den rigtige udtalelse. Jeg sagde, at hvis fællesmarkedsmedlemskabet faldt til jorden, så måtte vi klare os med samarbejde med Norge og Sverige, og det bliver så fikst lavet om til: samhandel med Norge og Sverige. Jeg har aldrig sagt, at vi kun kunne samhandle med Norge og Sverige. Aldrig. Det ved hr. Aksel Larsen også godt.

Videre siger hr. Aksel Larsen, at mine udtalelser om, at vi som fællesmarkedsmedlemmer kan føre en selvstændig skattepolitik og en selvstændig socialpolitik, er postuler. Men de er jo godt underbyggede, de postuler. De er bl. a. underbygget med, at de hidtidige medlemmer af fællesmarkedet har kunnet føre en selvstændig socialpolitik og en selvstændig skattepolitik. Jeg kunne lide at spørge hr. Aksel Larsen: tror man virkelig, at Storbritannien melder sig ind i Fællesskabet for at miste sin selvstændighed på væsentlige økonomiske områder i sin indenlandske politik? Det tror jeg ikke England gør. Eller tror man, at Frankrig med hele sin stærke understregning af fransk selvstændighed, hele den understregning, der har fundet sted gennem de sidste ti år, forbliver i fællesmarkedet for at miste sin selvstændighed? Eller er det uden betydning, når det i denne debat gang på gang er blevet fremhævet, at små fællesmarkeds-